

že jest zákonitá povinnost zaměstnavatelova, a že zaměstnanec pouze ručí za splnění této zaměstnavatelovy povinnosti, kdyby jí nebylo vyhověno zaměstnavatelem. Z toho prý plyne, že v této věci nemělo být použito předpisu Šu 1042 obč. zák. o započtením namítané vzájemné pohledávce. Nelze se k tomuto právnímu názoru dovolatelovu přikloniti. Dovolatel, ocitaje se v rozporu s doslovem citovaného předpisu, nerozlišuje, jako to činí zákon, mezi plátcem a mezi zavázaným. Poznal by to však ihned, kdyby si uvědomil, že zaměstnavatel, byť i, byl podle zákona povinen, srážeti zaměstnanci příslušnou částku z jeho služného na osobní daň z příjmů a ji odváděti příslušné platebně, nekoná tím vlastních platů, nýbrž platí penězi zaměstnancovými, že tedy zaměstnavatel není povinným, že osobní daň z příjmu zaměstnancova netiží zaměstnavatele jako přímého dlužníka, nýbrž že zaměstnavatel pouze ručí za správné srážky této daně ze zaměstnancových příjmů, že ručí nejen státu, nýbrž i zaměstnanci za správné odvedení této daně příslušné platebně. Není podle platebních rozkazů tato daň předpisována zaměstnavateli, nýbrž zaměstnanci, jenž ani po srážce, učiněné zaměstnavatelem, nepozbývá nároku na vrácení přeplatku od zaměstnavatele, kdyby daň činila méně, než srážky. Ostatně zákon mluví v Šu 237 výslovně o zaměstnavatelově ručení ve smyslu právě vylíčeném. Tomuto právnímu pojetí svědčí i předpis Šu 238 zákona, jak už odvolací soud případně uvedl. Jest tedy zaměstnanec zavázaným, a zaměstnavatel pouze výkoným orgánem a ručitelem. Odvolací soud, uznáv, že zaměstnavatel, zaplativší daň za zaměstnance a nesrazivší si jí ze zaměstnancových příjmů, vstupuje v právo státu jako věřitele, že jest podle Šu 1358 obč. zák. oprávněn, žádati náhradu, a že, zaplativ daň, jest také podle Šu 1042 obč. zák. oprávněn, žádati náhradu, nepochybil po stránce právního posouzení. Zaměstnavatelova povinnost, aby srážel zaměstnanci z jeho služby příslušné částky na osobní dani z příjmů, jest jeho povinností vůči státu, nikoli vůči zaměstnanci. Nemá opory v zákoně dovolatelovo mínění, že zaměstnavatel pozbude nároku na náhradu zaplacené daně, když si jí ze služného nesrážel, nebo, kdyby si ji srazil teprve, když dovolatel opouští jeho služby. Účelem zákona není, jak tvrdí dovolatel, aby byl chráněn hospodářsky slabší zaměstnanec, by mu bylo umožněno takovým způsobem daň zaplatiti, nýbrž jest účelem zákona, by daň byla vůbec zaplacená, tedy jde o čistě fiskální účel. Rozhodujícím jest, že žalovaná jako zaměstnavatelka za dovolatele zaplatila jemu platebními rozkazy vyměřenou osobní daň z příjmu 1697 Kč 01 h a že jí tím vznikl proti dovolateli nárok na náhradu i podle Šu 1358 obč. zák., i podle Šu 1042 obč. zák.

Čís. 4822.

Žalobou podle Šu 258 ex. ř. nelze uplatňovati vlastnické právo k věci (vlastnické právo k věcem, za jichž dodání přísluší pohledávka, zaba-vená v exekuci proti dlužníku jako pohledávka dlužníková).

(Rozh. ze dne 18. března 1925, Rv I 144/25.)

Žalované firmě byla povolena exekuce proti Antonínu K-ovi zaba-vením a příkázáním k vybrání pohledávky více méně 5000 Kč, přísluše-

jící mu proti firmě V. z prodeje kůží na jeho účet. Žalobkyně tvrdíc v žalobě, že Antonínu K-ovi dodávala dobytek, při čemž výslovně bylo ujednáno, že kůže z prodaných dobytčat zůstanou vlastnictvím žalobkyně až do úplného zaplacení kupní ceny, že Antonín K. dluží z tohoto obchodního spojení ještě přes 5000 Kč, že žalobkyně byla vlastnící kůží, družstvem na účet Antonína K-a prodaných a že jí proto přísluší právo na výsadní uspokojení ze zabavené pohledávky, domáhala se proti žalované firmě zjištění, že jí přísluší nárok na přednostní uspokojení její pohledávky více méně 5000 Kč proti Antonínu K-ovi z pohledávky více méně 5000 Kč Antonína K-a proti firmě V. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Nesprávné právní posouzení spatřuje odvolatelka v názoru prvního soudu, že žaloba jest pochybena, opírajíc se o § 258 ex. ř. Náзор prvního soudu není nesprávným, nýbrž jest zcela zákonem odůvodněn. V žalobě označuje žalobkyně sama žalobní nárok jakožto nárok dle §u 258 ex. ř. Tomu svědčí též žalobní návrh, směřující k tomu, že žalobkyni přísluší právo přednostního uspokojení z pohledávky Antonína K-a proti firmě V. Žaloba dle §u 258 ex. ř. má povahu žaloby určovací dle §u 228 c. ř. s. Účelem jejím jest, by každému, kdo nemá práva odporu proti zabavení, jemuž však náleželo na zabaveném předmětu právo zástavní nebo přednostní a jenž domáhá se přednostního uspokojení z výtěžku, — byla dána možnost ještě před splatností pohledávky žalobou dle §u 228 c. ř. s. uplatnit toto právo proti ostatním zástavním věřitelům. Žaloba dle §u 258 ex. ř. předpokládá tedy, že exekuci proti žalobcovu dlužníku byla zasažena nějaká věc, že tento předmět zástavního práva snad byl již zpeněžen a že třetí osoba, nesúčastněná přímo na exekuci snaží se uskutečnit své vůči zástavním věřitelům lepší právo na uspokojení. Již z toho vyplývá, že žaloba dle §u 258 ex. ř. jest v tomto případě pochybena, ježto žalobkyně nemá ani zástavního ani přednostního práva k nároku, zabavenému v exekuci proti Antonínu K-ovi.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobu, již se žalobkyně ve smyslu §u 258 ex. ř. domáhá zjištění svého domnělého práva vůči žalované, zamítly nižší soudy právem již na základě vlastního přednesu žalobkyně. Dovolání odkazuje se na správné důvody napadeného rozsudku a podotýká se k jeho vývodům toto. S hlediska dovolacího důvodu nesprávného posouzení věci ve smyslu §u 503 čís. 4 c. ř. s. učiněná výtky, že odvolací soud mylně má za to, že žaloba podle §u 258 ex. ř. přísluší pouze zástavnímu věřiteli, odporuje spisům, jelikož odvolací soud v plném souladu se zákonem mluví o právu zástavním a výsadním. Jinak je na omylu dovolání, tvrdíc, že právem výsadním ve smyslu §u 258 ex. ř. je i právo vlastnické. Dovolání nesprávně pojímá tyto právní pojmy, přehlížeje, že vlastník zabavené věci na exekučním řízení nesúčastněný, chce-li uchránit své právo vlastnické, musí exekuci odporovati podle §u 37 ex. ř., kdežto třetí osoby, nejsoucí majiteli zabavených věcí a mající k nim jen právo zástavní nebo jiné právo výsadní, musí výkon exekuce trpěti a mohou toliko žalobou podle §u 258 ex. ř. uplatňovati své právo na výsadní

uspokojení z výtěžku, t. j. samozřejmě z výtěžku docíleného výkonem této exekuce. Není-li však právo vlastnické žalobkyni dle jejího tvrzení příslušející právem výsadním, nebylo třeba zjišťovati, zda shora uvedený skutkový přednes žalobkyně je pravdivým, neboť, i kdyby žalobkyně byla vlastnící kůží, o které jde, a kdyby se i připustilo, že zpeněžením těchto kůží družstvem nastoupil utržený peníz na místo kůží, pokud se týče, že žalobkyně proto, že kůže byly jejím vlastnictvím, stala se dokonce i vlastnící zabavené pohledávky, co by ovšem při bližším přezkumu neobstálo, neplynulo by z toho, že žalobkyni přísluší k zabavené pohledávce, která jediné je předmětem exekuce, výsadní právo, jehož zjištění svou žalobou neprávem se domáhá.

♦

Čís. 4823.

Jest přípustno teprve v řízení odvolacím (při odvolacím líčení) učiniti návrh, by byl rozsudek první stolice změněn v ten způsob, že se manželství rozvádí z viny druhé strany.

(Rozh. ze dne 18. března 1925, Rv I 206/25.)

Žalobě manžela o rozvod manželství od stolu a lože z viny manželčiny procesní soud první stolice vyhověl. Odvolací soud rozsudek potvrdil.

Nevyšší soud nevyhověl dovolání žalované a uvedl ku konci

důvodů:

Nelze sdíleti právní názor odvolacího soudu, že jest vzhledem ku §u 482 druhý odstavec c. ř. s. nepřipustným dovolatelčin, teprve v odvolacím řízení učiněný návrh, by byl rozsudek soudu první stolice změněn v ten způsob, že se manželství rozvádí z viny žalobce, po případě z viny obou stran, poněvadž předpis §u 6 ministerského nařízení ze dne 8. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. jest absolutním, na návrh stran nevázaným předpisem, podle kterého výrok o vině musí býti učiněn i tehda, když návrh v této příčině ani nebyl učiněn, a proto ani v odvolacím řízení dodatečně po této stránce učiněný návrh stran nemůže býti podle §u 482 odstavec první c. ř. s. považován za nepřipustnou novotu, pokud se týče nevztahuje se na podobný návrh, učiněný teprve při odvolacím roku, nikoli však v odvolání, předpis §u 483 c. ř. s., což podle §u 513 c. ř. s. platí také pro dovolací řízení. Okolnost tato, což i dovolatelka mohla a musila nahlížeti, je však pro účelnost a úspěch jejího dovolání zcela bez významu.

Čís. 4824.

Vyhradil-li si prodávatel vlastnictví až do úplného zaplacení kupní ceny, nenabývá kupitel vlastnictví, zaplatil-li sice celou kupní cenu, nikoliv však i úroky z kupní ceny. Kupitel jest však oprávněn, má-li věc